

Sygn. akt XP (Pm upr) 112/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2013 r.

**Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:**

PRZEWODNICZĄCY: SSR Anna Garncarz

PROTOKOLANT: Marzena Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa **Politechniki (...) we W.**

przeciwko **A. M. (1) i D. K.**

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych: A. M. (1) i D. K. na rzecz strony powodowej Politechniki (...) we W. kwotę 9817,66 zł /dziewięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych sześćdziesiąt sześć groszy/ wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 października 2012 r. do dnia zapłaty;

II. nie obciąża pozwanych kosztami postępowania.

Sygn. akt X P (upr) 112/13

UZASADNIENIE

Strona powodowa Politechnika (...) we W. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych A. M. (1), R. D., D. K., I. Ż. na rzecz powoda kwoty 9 817,66 zł złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 października 2012 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 12 września 2012 r. pozwana A. M. (1) podpisała ze stroną powodową umowę w sprawie pożyczki na cele mieszkaniowe z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Przyznana pożyczka w wysokości 32.500 zł miała być spłacona w ratach w czasie 72 miesięcy po 465,12 zł począwszy od 1 kwietnia 2007 r. pozwani R. D., D. K., I. Ż. byli poręczycielami pozwanej A. M. (1). Jako poręczyciele oświadczyli, że wyrażają zgodę na pokrycie należnej kwoty wraz z odsetkami w przypadku, gdy pożyczkobiorca we właściwych terminach nie będzie regulował pożyczki. Zgodnie z postanowieniami umowy, pożyczka stała się natychmiast wymagalna, jeśli umowa o pracę została rozwiązana z przyczyn leżących nie po stronie pracodawcy. Umowa o pracę z pozwaną A. M. (1) została rozwiązana na mocy porozumienia stron z dniem 31 sierpnia 2007 r. Strona powodowa wystosowała wezwania do zapłaty do wszystkich pozwanych, lecz nie została spłacona pożyczka ani przez pozwaną A. M. (1), ani też przez poręczycieli.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 06 grudnia 2012 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia nakazał pozwany, aby zapłacili solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 9 817,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 października 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1292 zł tytułem

zwrotu kosztów procesu, w tym 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz kwotę 75 zł tytułem opłaty od pozwu albo wniesli w tymże terminie sprzeciw.

Pozwani R. D. i I. Ż. nie wniesli sprzeciwu od w/w nakazu zapłaty, zatem nakaz ten w stosunku do w/w pozwanych jest prawomocny.

W skutecznie wniesionych sprzeciwach pozwane A. M. (1) i D. K. zaskarżyły nakaz w całości, podnosząc odpowiednio:

- pozwana A. M. (1) to, że jej sytuacja finansowa jest bardzo trudna i dlatego przestała spłacać zadłużenie, ale chciałaby zawrzeć ugodę w postępowaniu sądowym,

- pozwana D. K. to, że jako poręczyciel pozwanej A. M. (1) podpisała poręczenie, gdyż myślała, że strona powodowa będzie miała możliwość wyegzekwowania należności od pozwanej A. M. (1). Nie wiedziała, że strona powodowa tak łatwo „wypuściła” pozwaną A. M. (1) z pracy i pozwolił jej się zwolnić. Uległa wypadkowi przy pracy z winy pracodawcy, utraciła zdrowie i pracę i nie była w stanie „jeździć za pieniędzmi”.

W odpowiedzi na sprzeciwy pozwanych, pełnomocnik strony powodowej wyraził wolę zawarcia ugody, a następnie cofnął oświadczenie o gotowości do zawarcia ugody.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwane A. M. (1) i D. K. były zatrudnione u strony powodowej Politechniki (...) we W..

Pozwana A. M. (1) jako pracownik strony powodowej w dniu 8 września 2006 r. złożyła wniosek o udzielenie pożyczki na cele mieszkaniowe z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych na budowę domu w wysokości 32.500 zł.

Dowód: - wniosek pozwanej A. M. (1) k. 12

W dniu 12 września 2006 r. strona powodowa jako pracodawca pozwanej A. M. (1) i pozwana A. M. (1) zawarły umowę w sprawie pożyczki na cele mieszkaniowe z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych Politechniki (...), zgodnie z którą strona powodowa przyznała pozwanej A. M. (1) pożyczkę w wysokości 32.500 zł z przeznaczeniem na budowę domu. Zgodnie z par. 3 umowy, przyznana pożyczka podlega oprocentowaniu w wysokości 1% w stosunku rocznym i podlega zwrotowi w całości w okresie 72 miesięcy po 465,12 zł. Rozpoczęcie spłaty pożyczki nastąpi od 1 kwietnia 2007 r.

Zgodnie z par 5 umowy, pozwana A. M. (1) zobowiązana była do natychmiastowej spłaty pożyczki w przypadku m. in. gdy nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn nie leżących po stronie pracodawcy i nie jest ono związane z przejściem na emeryturę lub rentę.

Dowód: - umowa pożyczki k. 13

W/w umowę pożyczki pomiędzy stroną powodową a pozwaną A. M. (1) poręczyły następujące osoby: pozwana D. K., I. Ż., R. D.. W oświadczeniu swoim w/w poręczyciele oświadczyli, że wyrażają zgodę jako solidarnie współodpowiedzialni na pokrycie należnej kwoty wraz z odsetkami w przypadku, gdy pożyczkobiorca we właściwych terminach nie będzie regulować spłat pożyczki. Jednocześnie poręczyciele upoważnili stronę powodową do potrącania należnych kwot spłaty z ich wynagrodzeń.

Dowód: - oświadczenia o poręczeniu k. 13 verte

Strona powodowa wypłaciła pozwanej A. M. (1) kwotę pożyczki w wysokości 32.500 zł.

Pozwana A. M. (1) i strona powodowa rozwiązały umowę o prace pozwanej A. M. (1) na mocy porozumienia stron z dniem 31 sierpnia 2007 r. Pozwana z tytułu pożyczki z ZFŚS nie spłaciła kwoty 9.817,66 zł.

Strona pozwana pismami z dnia 10 września 2012 r. wezwała pozwaną A. M. (1) i poręczycieli tj. pozwanych D. K., I. Ż. i R. D. do zapłaty na rzecz strony powodowej kwoty 9.817,66 zł.

Dowód: - wezwanie do zapłaty dla pozwanej D. K. k. 22

- wezwanie do zapłaty dla pozwanej I. Ż. k. 21

- wezwanie do zapłaty dla pozwanej A. M. (2) k. 20

- wezwanie do zapłaty dla pozwanego R. D. k. 23

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny w sprawie nie był sporny.

Pozwane wnosząc sprzeciwy od nakazu zapłaty uwzględniającego powództwo w całości nie przedstawiły żadnych zarzutów w zakresie całkowitej spłaty przez któregokolwiek z dłużników solidarnych dochodzonej pozwem należności. Co więcej, pozwana A. M. (1), tj. osoba, która zawarła ze stroną powodową umowę pożyczki, potwierdziła fakt, że nie spłaciła pożyczki z uwagi na brak środków finansowych. Pozwana D. K. również nie wskazała, że pożyczka udzielona przez stronę powodową pozwanej A. M. (1) została spłacona w całości, lecz jedynie podniosła argumenty związane z jej sytuacją finansową i osobistą.

Zgodnie z art. 366 § 1 kc. kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników). Jak stanowi § 2 w/w artykułu, aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani.

Dla istnienia solidarności wymagana jest tożsamość świadczenia (co do zasady), ale nie jest wymagana we wszystkich przypadkach tożsamość podstawy tytułu. Natomiast zawsze wymagany jest wspólny cel powiązań pomiędzy prawami i obowiązkami współuczestników występujących po jednej stronie stosunku zobowiązaniowego w stosunku do drugiej strony (por. W. Czachórski, A. Brzozowski, M. Sajfan, E. Skowrońska-Bocian, Zobowiązania..., s. 118; A. Ohanowicz, Zobowiązania..., s. 110).

Przyjmuje się w orzecznictwie, że osoba, która przystąpiła do długu, odpowiada z dotychczasowym dłużnikiem solidarnie, chociażby taki charakter jej zobowiązania nie został w umowie wyraźnie zastrzeżony, bowiem zgodnie z art. 369 k.c. solidarny charakter zobowiązania może wynikać z czynności prawnej także w sposób dorozumiany. Takie dorozumiane zastrzeżenie solidarnego zobowiązania dłużników ma miejsce w przypadkach kumulatywnego przystąpienia do długu, należy bowiem przyjąć, że nieistnienie solidarnej odpowiedzialności w przypadku przystąpienia do długu pozostawałoby w sprzeczności z założeniem, na którym opiera się przystąpienie do długu (por. wyrok SN z dnia 12 października 2001 r., V CKN 500/2000, OSNC 2002, nr 7-8, poz. 90, Biul. SN 2002, nr 3, s. 12, Głosa 2002, nr 7, s. 45, Głosa 2003, nr 1, s. 48, Jurysta 2002, nr 5, s. 25, M. Praw. 2002, nr 10, s. 460, Palestra 2002, z. 7-8, s. 179, Pr. Bank. 2002, nr 4, s. 27, Pr. Gosp. 2002, nr 7-8, s. 14, PS 2002, nr 10, s. 117, Radca Prawny 2002, nr 6, s. 95, Rejent 2002, nr 8, s. 174 z glosą P. Drapały, opubl. PS 2002, nr 10, s. 117).

W niniejszej sprawie, wobec treści oświadczenia o poręczeniu umowy z dnia 12 września 2006 r., należy uznać, że wszyscy pozwani tj. również pozwana D. K. odpowiedzialna jest solidarnie za zaciągnięte przez pozwaną A. M. (1) zobowiązanie dochodzone pozwem.

Jeśli zobowiązanie jest solidarne po stronie długu, wówczas każdy z dłużników odpowiada za całość długu, a wierzyciel może dochodzić całości lub części długu według swego wyboru od wszystkich dłużników łącznie, od kilku lub od każdego z osobna. Jednak z chwilą zaspokojenia wierzyciela przez jednego bądź kilku dłużników jego wierzytelność gaśnie wobec wszystkich dłużników. Jeśli natomiast zobowiązanie jest solidarne po stronie wierzytelności, każdy z wierzycieli może żądać zapłaty całej wierzytelności, a zaspokojenie jednego umarza dług względem wszystkich (art. 367 § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie zatem skoro zatem żadna z pozwanych, tj. ani pozwana A. M. (1), ani też pozwana D. K. nie wykazały, że w całości pożyczka pozwanej A. M. (1) została spłacona, powództwo należało uwzględnić w stosunku do wszystkich pozwanych.

Orzeczenie o odsetkach Sąd oparł o treść art. 481 kc.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł, jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 102 kpc.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Mając jednak na uwadze, sytuację rodzinną i materialną pozwanych, Sąd uznał za zasadne zastosowanie w niniejszej sprawie wyjątku od zasady obciążania kosztami postępowania strony przegrywającej i nie obciążył je kosztami postępowania, w szczególności kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony powodowej, w szczególności, że nakład pracy pełnomocnika strony powodowej nie był duży.